

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У.14284/11
12.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и др Јадранке Ињац, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... бр. ..., коју заступа Бранимир В. Илић, адвокат из Новог Београда, Михајла Пупина бр. 129/35, против тужене Више стамбене комисије за давања стана у закуп Фонда за социјално осигурање војних осигураника, ради поништаја решења СД број: 26-13/96 од 24.11.2011. године, у предмету давања стана у закуп на неодређено време, у нејавној седници већа, одржаној 12.03.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Више стамбене комисије за давања стана у закуп Фонда за социјално осигурање војних осигураника, СД број: 26-13/96 од 24.11.2011. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Ниже стамбене комисије за давање станова у закуп СД број: 23-13/96 од 16.09.2011. године, којим је одбијен њен захтев за доношење

решења о давању стана у закуп на неодређено време, једноснобног стана бр. ..., површине 48,99м² у ..., ... бр. ... (став I диспозитива); с тим да се овим решењем укида решење Ниже стамбене комисије за давање станова у закуп СД број: 26-13/96 од 14.08.2002. године (став II диспозитива).

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужила наводи да њен покојни супруг Б.Б. није био власник, нити сувласник куће површине 25м², тако да она није могла да наследи његов део, као ни да буде сувласник идеалног дела 1/3, куће површине 25м². Чак ако би се узело да је од свог покојног супруга наследила 1/3 идеалног дела куће површине 25м², што значи да је њен сувласнички удео око 8м², као корисник војне пензије, према одредбама Правилника за доделу стана у закуп на неодређено време, сматра да испуњава услове за доделу стана у закуп из Стамбеног фонда, јер се не може третирати као лице које на територији Републике Србије поседује стамбену зграду. Истиче да њен покојни супруг Б.Б. није био власник парцеле бр. од 28.08.1978. године. Са изентих и других разлога наведених у тужби предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решња, са предлогом да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, Управни суд је нашао:

- тужба је основана.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, првостепени орган је поступајући по захтеву тужиле за доношење решења о давању у закуп на неодређено време предметног стана од 23.03.2010.г одине, који је користила по основу уговора о закупу стана на одређено време СД 26-13/96 од 21.05.2009. године, за период од 04.11.2008. до 03.11.2009. године, утврдио да је решењем Ниже стамбене комисије за давање станова у закуп СД бр. 26-13/96 од 14.08.2002. године покојном Б.Б. дат у закуп на одређено време – на годину дана једнособан стан бр. ..., површине 48,99м² у ..., ... бр. ... и да је у том

решењу као члан породичног домаћинства наведен његов брачни друг, А.А., овде тужила, да је пок. Б.Б. и тужили отказано станарско право на стану у ..., ... бр. ..., што је утврђено из обавештења Републике Хрватске, Министарства одбране Загреб, Управе за људске ресурсе, Служба за стамбене послове Ур бр. 512М2-0403-10-06 од 24.12.2010. године, да је Б.Б. умро данаг одине, а да је стан наставила да користи брачни друг А.А., овде тужила, да је Б.Б. за живота имао у власништву кућу на кат. парц., уписана у поседовни лист бр. ... КО ..., општина ..., коју је решењем Трећег општинског суда у Београду III О.бр.1987/08 од 12.03.2009. године наследила брачни друг именованог, А.А.. На основу изнетог, применом одредаба чл. 7. ст. 1. тач. . и 8. Правилника о решавању стамбених потреба корисника војних пензија, првостепени орган је одбио захтев тужиле из разлога што у власништву има кућу на кат. парц., уписана у поседовни лист бр. ... КО ..., општина ..., и истим решењем укинуо решење Ниже стамбене комисије за давање стана у закуп СД 26-13/96 од 14.08.2002. године применом одредбе чл. 255. Закона о општем управном поступку. Оспореним решењем одбијена је жалба тужиле изјављена против наведеног решења првостепеног органа, уз образложење да је првостепени орган правилно утврдио да тужила не испуњава услове за давање стана у закуп на неодређено време у смислу одредаба чл. 7. и 8. Правилника о решавању стамбених потреба корисника војних пензија, јер је решењем Трећег општинског суда у Београду од 12.03.2009. године оглашена за наследника на заоставштини пок. Б.Б., између осталог и на праву поседа са 1/3 идеалног дела на кп., куће поршине 25м2, због чега јој се не може дати у закуп стан из стамбеног фонда тог органа, јер на територији Републике Србије поседује стамбену зграду.

Оваква одлука туженог органа се не може прихватити, као правилна јер је донета уз повреду правила поступка које су биле од утицаја на решавање ове управне ствари.

Ово стога што је у образложењу решења првостепеног органа констатовано да је тужила дана 23.03.2010.године, као корисник војне пензије, поднела захтев за доношење решења о давању у закуп на неодређено време предметног стана, а у образложењу оспореног решења је констатовано да је дана 23.03.2010. године тужила поднела захтев за измену решења о закупу стана са одређеног на неодређено време. Како се у списима предмета не налази захтев тужиле од 23.03.2010. године, то се не може утврдити да ли је тужила поднела захтев за доношење решења о давању у закуп стана на неодређено време или захтев за измену решења о закупу стана са одређеног на неодређено време, од чега зависи оцена да ли

је првостепени орган правилно применио одредбу чл. 255. Закона о општем управном поступку, у смислу које је укинуо решење првостепеног органа СД бр. 26-13/96 од 14.08.2002. године, како то произлази из II става ожалбеног решења. Наиме, у смислу тог члана правоснажно решење се може укинути или мењати уз пристанак или по захтеву странку, тако да је за решавање ове управне ствари битно утврдити коју врсту захтева је тужила поднела дана 23.03.2010. године. Поред наведеног, првостепени орган је одбио захтев тужиле за доношење решења о давању у закуп на неодређено време предметног стана, због тога што је у току поступка утврђено да је њен покојни супруг Б.Б. за живота имао у власништву кућу на кат. парц., уписана у поседовни лист бр. ... КО ..., општина ..., коју је решењем Трећег општинског суда у Београду III О.бр.1987/08 од 12.03.2009. године тужила наследила као његов брачни друг. Будући да се у списима предмета налази решење Трећег општинског суда у Београд од 12.03.2009. године које није снабдевено клаузулама правоснажности и извршности, по оцени суда, на основу таквог доказа првостепени орган није могао да закључи да ли је тужила сувласник на 1/3 идеалних делова наведене непокретности, будући да решење мора да буде снабдевено клаузулом правоснажности и извршности. Такође, основано се тужбом указује да и кад би се утврдило да је тужила власник 1/3 идеалног дела куће површине 25м², њен сувласнички део би износио око 8м², због чега је првостепени орган био у обавези да, у смислу одредаба Правилника о решавању стамбених потреба корисника војних пензија, на које се позвао, цени да ли се простор од 8м² може сматрати коначним решењем стамбеног питања, на тај начин што неко има у својини породичну стамбену зграду или стан. Са изнетих разлога, по оцени суда, ожалбено решење је донето уз повреду одредбе чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01, „Службени гласник РС“, број 30/10), будући да првостепени орган није дао разлоге који су били одлучни при оцени доказа, као ни разлоге који, с обзиром на правне прописе и утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Како је управни поступак јединствен, а тужени орган у поступку по жалби није отклонио наведене повреде правила поступка учињене пред првостепеним органом, то је оспорено решење донето на штету тужиле. Имајући у виду да се у списима предмета не налази жалба коју је тужила изјавила против решења првостепеног органа од 16.09.2011. године, то суд није био у могућности да оцени да ли је тужени орган потпуно и правилно оценио наводе жалбе у смислу одредбе чл. 235. ст. 2. наведеног закона, са ког разлога је, такође, оспореним решењем повређен закон на штету тужиле.

Полазећи од изнетог и одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, ово стога што је одлука суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања о жалби од стране тог органа.

У поновном поступку тужени орган је дужан да донесе нову на закону засновану одлуку, при чему је везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе чл. 69. ст. 2. Закона о управним споровима.

Са изложених разлога, применом одредаба чл. 40. став 2. и чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), одлучено је као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.03.2013. године, 2 У.14284/11

Записничар
Татјана Попара,с.р.

Председник већа-судија
Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ